

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického, v právní věci žalobce **D. V. S.**, zastoupeného Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2016, č. j. 6 A 139/2012 – 35,

t a k t o:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 1. 2012, č. j. OAM-10624-12/MC-2010 (dále jen „rozhodnutí I. stupně“), bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu“), a byl mu udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí podle § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Žalovaná rozhodnutím ze dne 13. 8. 2012, č. j. MV-39670-3/SO-2012 (dále jen „napadené rozhodnutí“), odvolání žalobce zamítla a potvrdila rozhodnutí I. stupně. Vycházela přitom ze zjištění, že žalobce přicestoval do České republiky ilegálně a minimálně od roku 2002 do roku 2006 se na území republiky zdržoval bez víza; v souvislosti s tím mu byla uložena pokuta 3.000 Kč dle § 157 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu. Dne 11. 9. 2006 sice uznal otcovství k nez. S. G., nar. X, a poté získal povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny, avšak dále bylo zjištěno, že s dítětem ani jeho matkou R. G. nežije a sama R. G. uvedla, že se s žalobcem nestýká od doby zapsání žalobce jako otce nezl. S. Potvrdila také, že žalobce není biologickým

otcem dítěte. Pátráním v místě jejího bydliště (B., B. 2239) bylo zjištěno, že na uvedené adrese R. G. ani S. G. nebydlí a byt byl již prodán jiné osobě. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalované brojil žalobou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 31. 3. 2016, č. j. 6 A 139/2012 – 35, (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl.

Městský soud v napadeném rozsudku nejprve reagoval na námitku žalobce, že řízení bylo zahájeno oznámením ze dne 25. 3. 2008, přičemž vzhledem délce, které řízení dosáhlo, není možný jiný postup, než podle ustanovení § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) řízení zastavit. Žalobce zdůraznil, že byla několikrát překročena zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí, aniž by správní úřad požádal o její prodloužení. Městský soud námitku odmítl, neboť ze správního spisu bylo patrné, že správní orgány po celou dobu ve věci jednaly, shromažďovaly podklady, přičemž hlavní důvod delšího trvání řízení byla nekontaktnost žalobce a R. G.

Druhý žalobní bod spočíval v tvrzení, že oznámení o zahájení správního řízení nesplňovalo požadavky ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu. Podle žalobce neobsahuje jedinou konkrétní skutečnost, která by odůvodňovala řádné zahájení správního řízení. Městský soud námitce oponoval konstatováním, že oznámení jasně a jednoznačně konkretizovalo, které skutečnosti vedly k zahájení řízení z moci úřední (odkaz na provedená šetření). Vymezení věci městský soud shledal jako dostatečně konkrétní pro informaci žalobce o tom, o jaké věci je řízení vedeno. Na argument žalobce, že žalovaná totožně znějící odvolací námitku nevypořádala a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné, městský soud reagoval konstatováním, že oznámení bylo dostatečně určité a srozumitelné, a nebylo tak důvodu, aby se žalovaná s touto námitkou výslovně vypořádávala v odůvodnění.

Podle žalobce se napadené rozhodnutí rovněž nevypořádalo se zásahem do jeho osobního a rodinného života, což je v rozporu s judikaturou i závazky České republiky. Městský soud v tomto bodě odkázal na příslušné pasáže správního rozhodnutí I. stupně i napadeného rozhodnutí, které se této otázce věnovaly, přičemž doplnil, že je zejména věcí cizince, aby v příslušném řízení označil dotčené osobní a rodinné vazby, neboť jde o jeho intimní sféru, o které nemůže mít správní orgán podrobné povědomí. Jestliže tak cizinec neučiní, vychází správní orgány z podkladů (důkazů), které byly v řízení známé, což byl i nynější případ. Napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné, jak se žalobce domnívá.

Posledním uplatněným žalobním bodem bylo tvrzení, že žalobci nebyla v řízení v I. stupni umožněna účast při výslechu svědkyně R. G., který byl bez jeho vyrozumění proveden dne 7. 9. 2009. Městský soud i tento bod shledal nedůvodným, když uvedl, že v daném případě šlo ve skutečnosti o výslech účastníka řízení ve smyslu § 169 odst. 2 zákona o pobytu, a to navzdory tomu, že nadále pak s R. G. již jako s účastníkem řízení jednáno nebylo. Zdůraznil, že předmětný institut představuje specifickou úpravu vůči správnímu řádu. Jeho smyslem je ověřit určité skutečnosti, a to provedením oddělených pohovorů s účastníky a až následným seznámením účastníků s obsahy těchto pohovorů. Tak tomu bylo i v nynější věci. Tím může být hodnocena věrohodnost takových výpovědí (pohovorů) při jejich vzájemné konfrontaci. K parametrům tohoto institutu městský soud odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013 – 43. Závěrem

pokračování

městský soud akcentoval, že napadené rozhodnutí vychází i z dalších podkladů, vedle řečeného protokolu o výslechu R. G., které spolu s ním vytváří jeden logický celek.

Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), ve které v zásadě zopakoval již dříve uváděné skutečnosti. Úvodem namítl nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť se městský soud (stěžovatel ve stížnosti opakovaně nesprávně hovoří o krajském soudu) nevypořádal s žalobními námitkami, když dle stěžovatele jen převzal argumentaci žalované a její postup aproboval. Jelikož správní rozhodnutí obou stupňů shledává stěžovatel nepřezkoumatelnými, zatížil nepřezkoumatelností svůj rozsudek i městský soud. Dále stěžovatel namítl, že správní řízení je vedeno již nezákonně dlouho a mělo být proto podle § 66 odst. 2 správní řádu zastaveno. Argumentace městského soudu, proč byla délka řízení opodstatněná, je dle stěžovatele nesprávná. Byť by správní orgány skutečně vyvíjely určitou činnost, nelze tím ospravedlnit vedení řízení po dobu více než 4 let, má-li být rozhodnuto nejpozději do 60 dnů ode dne zahájení řízení. Argumentace městského soudu tak nemá oporu v zákoně. Zároveň stěžovatel dodal, že v důsledku uplynutí velmi dlouhé doby již *„odpadl důvod pro vedení řízení“*.

Nesprávně měla být zhodnocena též žalobní námitka nedostatečné konkrétnosti oznámení o zahájení řízení z moci úřední. Z oznámení nelze vysledovat, jaké skutečnosti byly správnímu orgánu podnětem k zahájení řízení. Stěžovatel zopakoval také absenci zhodnocení dopadu správního rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, neboť městský soud prakticky pouze odkázal na rozhodnutí správních orgánů, aniž by uvedl, proč je považuje za správné. Rovněž odmítl přesvědčení městského soudu, že bylo v zásadě na stěžovateli, aby identifikoval skutečný stav věci, pokud jde o přiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho osobních poměrů. Správní orgán nelze tímto postupem vyvázat z odpovědnosti za zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu. Na poměrně obsáhlou argumentaci stěžovatele přitom městský soud reagoval stručně až stroze a napadený rozsudek je tak částečně nepřezkoumatelný. Stejně tak je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nevypořádání se s námitkou nedostatečného odvolacího přezkumu ve vztahu k porušení § 3 správního řádu.

Stěžovatel konečně zopakoval i námitku, že nejzávažnějším procesním pochybením správního orgánu I. stupně, následně aprobovaným žalovanou i městským soudem, bylo provedení důkazu svědeckou výpovědí R. G., jakožto *„naprosto stěžejního důkazu v dané věci“*. *„Tento v podstatě jediný důležitý důkaz“* trpí závažnou procesní vadou, neboť byl proveden bez vyrozumění stěžovatele, kterému tak nebyla umožněna účast při tomto úkonu. Jde nejen o porušení § 52 odst. 2 správního řádu, ale i ustavně zaručeného práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Nemůže obstát formalistická argumentace městského soudu, že nešlo o výslech svědka, nýbrž o výslech vedlejší účastnice řízení, s níž nadále nebylo jednáno jako s účastníkem řízení. To naopak potvrzuje stěžovatelovy závěry o nezákonnosti postupu správního orgánu. Nebýt tohoto nezákonně opatřeného důkazu, nemohl by nashromážděný spisový materiál svědčit pro zrušení trvalého pobytu a správní orgán tak měl postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro mitius* a řízení zastavit. Stěžovatel proto navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud především posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s. Následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Konstantní judikatura zdejšího soudu označuje za nepřezkoumatelné zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srovnej rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44). Zároveň nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 – 85).

Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že městský soud pouze převzal argumentaci žalované a její závěry aproboval. Dále zdůraznil nepřezkoumatelnost v souvislosti s posouzením dopadu rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života a z důvodu nevypořádání se s námitkou nedostatečného odvolacího přezkumu ve vztahu k porušení § 3 správního řádu. Nejvyšší správní soud však zjistil, že napadený rozsudek uvedenými nedostatky netrpí a není tak možné jej považovat za nepřezkoumatelný.

V souvislosti s tvrzením o nevypořádané námitce dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života stěžovatele zdejší soud odkazuje na str. 5 napadeného rozsudku, kde městský soud vytkl příslušné pasáže správních rozhodnutí obou stupňů a doplnil, že je na cizinci, aby doplnil případné (další) osobní či rodinné vazby, které mohou být dotčeny, neboť se jedná o jeho intimní sféru. Pokud tak neučiní, vycházejí správní orgány z podkladů obsažených ve správním spise. K tvrzení o nevypořádané námitce nedostatečného přezkumu odvolací námitky porušením ustanovení § 3 správního řádu je třeba zmínit, že městský soud připomněl obsah správního spisu, respektive provedených důkazů, a poukázal rovněž na datum provedení posledního úkonu před předáním správního spisu žalované k rozhodnutí o odvolání. Konstatoval, že provedené důkazy tvoří jeden logický celek. Ačkoliv tak městský soud neodmítl námitku porušení § 3 správního řádu explicitně, považuje zdejší soud z odůvodnění napadeného rozsudku za zřejmé, že ji naznačeným postupem shledal nedůvodnou. Tento náhled napadeného rozsudku koreluje závěrům Nejvyššího správního soudu, v rozsudku ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009 –

pokračování

98, že „nelze povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno“. U namítané nepřezkoumatelnosti dané „pouhým převzetím argumentace žalované a aprobováním jejího postupu“ zdejší soud odkazuje rovněž na svou judikaturu, podle níž „[j]e-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“ (rozsudek ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005 – 130). Aniž by Nejvyšší správní soud na tomto místě hodnotil správnost závěrů městského soudu, zdůrazňuje, že městský soud dostatečně srozumitelně, byť v některých částech stroze, odůvodnil své závěry, které jsou tak z napadeného rozsudku seznatelné. Námitka nepřezkoumatelnosti je proto i v této části nedůvodná. Zdejší soud proto přistoupil k přezkoumání námitek směřujících do věci samé.

Stěžovatel dále namítal, že řízení mělo být zastaveno podle § 66 odst. 2 správního řádu z důvodu mnohonásobného překročení lhůty pro rozhodování. Městský soud námitku odmítl s tím, že delší trvání řízení bylo v tomto případě důvodné. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, neboť má oporu ve správním spise. Z něj vyplývá, že správní orgány po celou dobu ve věci průběžně konaly prověřováním evidencí, místním šetřením, pátráním po R. G. a jejím výsledkem dne 6. 6. 2008, jakož i řadou procesních úkonů v souvislosti s ustanovením opatrovníka stěžovateli nebo opakovaným předvoláváním účastníků k seznámení se s podklady rozhodnutí. Jakkoliv tedy Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem v tom, že je jistě žádoucí rozhodovat v co nejkratších lhůtách, je délku řízení nutné hodnotit vždy ve světle konkrétních okolností případu. V daném kontextu lze souhlasit také s úvahou, vyslovenou rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2012, č. j. 5 Ca 81/2009 – 48, dle kterého „[m]ožnost zrušit rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu [§ 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu] v případech, kdy se držitel tohoto povolení dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu (konkrétně tak, že jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství), není omezena zákonnou lhůtou“. Stěžovatel v daném kontextu argumentuje chybně odkazem na § 66 odst. 2 správního řádu, neboť toto ustanovení se týká zcela jiných důvodů (litispendence, zánik předmětu řízení, vyloučení případného procesního nástupnictví), než důsledku délky trvání správního řízení. Uvedená kasační námitka není důvodná.

Stěžovatel dále namítl nekonkrétnost oznámení o zahájení správního řízení. K požadavkům na vymezení předmětu řízení zahajovaného *ex officio* se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 – 541 tak, že „[p]ředmět řízení musí být v oznámení o zahájení řízení identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit“. Z nahlédnutí do oznámení ze dne 25. 3. 2008, č. j. CPPH-017103-CI-2008-60, zdejší soud zjistil, že oznámení obsahuje konstatování skutečností, na základě kterých byl stěžovateli udělen trvalý pobyt i doba jeho platnosti, i to, že šetření Inspektorátu cizinecké policie Praha vedlo k důvodnému podezření o účelovosti zapsání stěžovatele jako otce do rodného listu S. G. a z toho vyplývající možnosti obcházení zákona o pobytu. Správní orgán stěžovateli na tomto věcném základě sdělil, že zahajuje řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že oznámení obsahuje jak formální náležitosti předepsané § 46 odst. 1

větou druhou správního řádu, tak dostatečné vymezení předmětu řízení, z něhož bylo seznatelné, jaké jednání stěžovatele bude zkoumáno. I tato kasační námitka není důvodná.

Městskému soudu stěžovatel vytkl též opomenutí hodnocení dopadu správního rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Městský soud však dle názoru zdejšího soudu odkázal na konkrétní pasáže správních rozhodnutí obou stupňů, které předmětné zhodnocení skutečně obsahují. *In concreto* rozhodnutí I. stupně na str. 3 - 4, napadené rozhodnutí na str. 6. Správní orgány zohlednily, že stěžovatel pobýval v ČR dlouhou dobu nelegálně, povolení k pobytu bylo získáno obcházením zákona, nebyly zjištěny žádné jeho rodinné či soukromé vazby v ČR, je svobodný, jeho přítelkyně žije v Polsku, a s nezletilým S. se nestýká. Rovněž nebylo zjištěno, že by stěžovatel na území ČR pracoval či podnikal. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že stěžovatel byl opakovaně správními orgány vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Vzhledem k „*intimní povaze*“ dotčené sféry stěžovatele, leželo na něm přinejmenším břemeno tvrzení ohledně prokázání intenzity jeho rodinných a soukromých vazeb na území ČR na stěžovateli. Stěžovatel ovšem zůstal nečinný. Uvedené je třeba vnímat rovněž v kontextu rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, jenž uvedl, že obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil. Shora uvedená zjištění ovšem spíše prokazují, že stěžovatel si na území České republiky žádný soukromý a rodinný život nevytvořil. Ze všech uvedených hledisek nelze stěžovateli přisvědčit, že by správní orgány na uvedenou problematiku rezignovaly, naopak je patrné, že jí věnovaly dostatečnou pozornost a městský soud se s touto úrovní právem ztotožnil. Tato námitka tedy rovněž není důvodná.

Poslední kasační námitkou stěžovatel brojil proti provedení důkazu „*svědeckou výpovědí*“ R. G., přičemž jej označil za „*naprosto stěžejní důkaz v dané věci*“, respektive za „*v podstatě jediný důležitý důkaz*“. Městský soud poukázal na to, že z protokolu ze dne 7. 10. 2009, č. j. CPBR-10567/ČJ-2009-0662PB, sepsaného podle § 18 odst. 1 správního řádu, ve spojení s § 169 odst. 3 zákona o pobytu, plyne, že R. G. byla vyslechnuta v režimu výsledku účastníka správního řízení. Pokud jde o specifika institutu výsledku účastníka podle § 169 odst. 3 zákona o pobytu, městský soud poukázal na rozsudek zdejšího soudu č. j. 1 As 58/2013 – 43 (rozsudek sám odkazuje k povaze institutu a jeho ústavně konformnímu výkladu na rozsudek ze dne 13. 4. 2010, č. j. 1 As 23/2010 – 77). V posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*[v]e věcech spojených s uzavřením manželství, resp. prohlášením otcovství, je mnohdy jediným možným, případně nejprůkaznějším důkazem výslech účastníků řízení, neboť právě z jejich shodných a vzájemně se doplňujících odpovědí na otázky kladené správním orgánem [...] může správní orgán usoudit, zda dochází k obcházení zákona či nikoliv*.“ Současně vyslovená podmínka, že institut § 169 odst. 3 zákona o pobytu nelze aplikovat bez dalšího, aniž by správní orgán měl určité pochybnosti, pak byla naplněna obsahem dosud získaných podkladů, jak je vypočetl správní orgán na str. 2 správního rozhodnutí I. stupně. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem v tom, že rozebíraný institut byl použit v souladu s jeho smyslem, jímž je ověření věrohodnosti zjištěných skutečností. Určité pochybnosti, zda lze takto výslech R. G. vnímat z procesního hlediska, nic nemění na obsahu výpovědi, kterou lze nepochybně hodnotit přinejmenším jako jiný důkaz, a to zvláště za situace, kdy stěžovateli

pokračování

nic nebránilo se s obsahem protokolu o výsledku R. G. seznámit a vyjádřit se k němu. Této možnosti, byť byl opakovaně vyzván k seznámení se spisem, nevyužil.

Konečně zdejší soud nemůže dát stěžovateli za pravdu ani v tom, že výslech R. G. byl naprosto stěžejní, respektive jediný důležitý důkaz. Správní orgán I. stupně na str. 2 svého rozhodnutí podrobně vyložil, z jakých důkazů vycházel, stejně jako žalovaná na str. 4 napadeného rozhodnutí. Obsah správního spisu dává rovněž za pravdu hodnocení městského soudu, že výpověď R. G. představovala jeden z důkazů především účelového uznání otcovství stěžovatele k nezl. S. G., zapadající do logického celku tvořeného ostatními provedenými důkazy. Nejvyšší správní soud se proto nemůže ztotožnit ani s poslední kasační námitkou stěžovatele.

Vzhledem k výše uvedenému zdejší soud vyhodnotil stěžovatelem uplatněné stížnostní námitky za nedůvodné a kasační stížnost proto v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšné žalované, které však nevznikly náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto v jejím případě rozhodl tak, že se jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu